

I. DISPOSICIONS GENERALS

CAP DE L'ESTAT

3084 *Reial decret llei 4/2026, de 10 de febrer, pel qual es garanteix l'accessibilitat equitativa a béns i serveis en situacions d'emergència.*

I

L'evolució recent dels mercats, així com l'ocurrència de situacions d'emergència d'un caràcter extraordinari –com ara fenòmens meteorològics adversos d'una gran intensitat, incloent-hi les depressions aïllades en nivells alts (DANA), i accidents greus que afecten infraestructures estratègiques de transport– han posat de manifest l'existència de condicions de mercat que poden distorsionar greument l'accés de la ciutadania a béns i serveis essencials. En aquests contextos, l'alteració significativa de les condicions d'oferta i demanda pot donar lloc a increments de preus que no responen a variacions estructurals dels costos ni a millores objectives del servei, sinó exclusivament a la dinàmica temporal d'una emergència, la qual cosa redueix la capacitat d'elecció de les persones consumidores i usuàries en un moment de vulnerabilitat especial.

Amb motiu de l'accident ferroviari a Adamuz, a la província de Còrdova, el dia 18 de gener, i el consegüent tancament temporal de la línia ferroviària que uneix Madrid amb Andalusia, s'ha posat de manifest com una eventualitat que afecta l'oferta d'un determinat servei de transports pot repercutir directament en el dret a la llibertat de moviments de la ciutadania, en produir-se una elevació de preus desproporcionada a la resta dels serveis de transport que exclou de l'accés a aquests una part de la societat que habitualment requereix el seu servei.

Davant aquestes circumstàncies, la Constitució espanyola confereix als poders públics, en virtut de l'article 51, el manament de garantir la defensa dels consumidors i usuaris i protegir-ne la seguretat, la salut i els interessos econòmics legítims. Aquest manament cobra una importància especial en situació de vulnerabilitat, com les generades després d'un fenomen meteorològic advers extrem o un accident ferroviari d'una gran magnitud, ja que els poders públics han de promoure polítiques i actuacions tendents a garantir els drets de les persones consumidores vulnerables en condicions d'igualtat, tenint en compte la situació de vulnerabilitat concreta en què es trobin, d'acord amb el que preveuen l'article 8.2 del text refós de la Llei general per a la defensa dels consumidors i usuaris i altres lleis complementàries, aprovat mitjançant el Reial decret legislatiu 1/2007, de 16 de novembre.

Aquests manaments no estan orientats únicament a l'actuació dels poders públics, sinó que els operadors del mercat, dins de l'àmbit de les relacions entre els consumidors o usuaris i les empreses, també han de preveure i eliminar, sempre que sigui possible, les circumstàncies que generen la situació de vulnerabilitat, així com pal·liar-ne els efectes, d'acord amb el que disposa l'article 19.6 del text refós de la Llei general per a la defensa dels consumidors i usuaris.

La normativa espanyola ja preveu situacions en què els poders públics puguin limitar de manera temporal la llibertat de preus, com les que preveuen l'article 13.2 de la Llei 7/1996, de 15 de gener, d'ordenació del comerç detallista, o l'article 11.1 g) de la Llei 17/2009, de 23 de novembre, sobre el lliure accés a les activitats de serveis i el seu exercici. No obstant això, aquestes previsions s'han demostrat insuficients per poder garantir un accés equitatiu a béns o serveis quan es dona una eventualitat que altera de manera excepcional i imprevista les condicions d'oferta i demanda en relació amb determinats béns o serveis.

L'experiència normativa vigent i la praxi administrativa posen de manifest la necessitat de reforçar els mecanismes de protecció de les persones consumidores i

usuàries enfront de pràctiques que puguin ser abusives en situacions sobrevingudes d'emergència i que generen una situació de vulnerabilitat addicional. En aquest àmbit, normes de caràcter urgent aprovades en els últims anys, com el Reial decret llei 6/2024, de 5 de novembre, pel qual s'adopten mesures urgents de resposta davant dels danys causats per la depressió aïllada en nivells alts (DANA) en diferents municipis entre el 28 d'octubre i el 4 de novembre de 2024, o el Reial decret llei 20/2021, de 5 d'octubre, pel qual s'adopten mesures urgents de suport per a la reparació dels danys ocasionats per les erupcions volcàniques i per a la reconstrucció econòmica i social de l'illa de La Palma, han introduït mesures excepcionals de protecció social i econòmica en contextos de crisi –com els paquets normatius en resposta a la crisi energètica o a les conseqüències econòmiques de la guerra a Ucraïna, que incorporen mesures temporals de contenció de preus i de suport als col·lectius més vulnerables–, la qual cosa demostra la viabilitat i la legitimitat constitucional d'intervencions de caràcter temporal davant circumstàncies extraordinàries que afecten el funcionament normal dels mercats i el benestar de la població.

Per tot això, és imprescindible introduir una limitació temporal dels preus màxims aplicables durant la vigència d'una situació d'emergència que alteri de manera significativa les condicions d'oferta i demanda d'un mercat concret, a fi de protegir l'equitat, la transparència i la confiança de la ciutadania en el mercat. La limitació esmentada consisteix a fixar com a preu màxim l'aplicable en un període anterior de referència, amb subjecció a un criteri objectiu i verificable, i així evita increments susceptibles de perjudicar greument les persones consumidores i usuàries en un moment d'una fragilitat especial.

II

Aquesta norma modifica el text refós de la Llei general per a la defensa dels consumidors i usuaris, amb l'objectiu d'incorporar aquest límit màxim de preus en situacions d'emergència de caràcter extraordinari, reforça la protecció dels interessos econòmics legítims de les persones consumidores i usuàries i prohibeix expressament pràctiques que puguin revestir un caràcter abusiu en contextos d'emergència. Aquesta modificació s'alinea amb els principis i les tècniques normatius observats en reials decrets llei que han incorporat mesures temporals de protecció social i econòmica, amb criteris clars i proporcionals destinats a preservar l'interès general sense alterar de manera permanent els mecanismes ordinaris de formació de preus.

A l'efecte de la determinació del preu màxim aplicable durant la vigència d'una situació d'emergència, la norma estableix com una referència el preu màxim aplicat efectivament durant els trenta dies naturals immediatament anteriors a la data d'inici de la situació esmentada. Aquest període de referència és adequat i proporcionat, en la mesura en què permet reflectir de manera fidel el preu ordinari del bé o del servei en condicions normals de mercat, i evita tant la presa en consideració de valors puntuals o anòmals com possibles pràctiques d'elevació artificial de preus en moments immediatament previs a la situació d'emergència, en cas que es pugui preveure. Així mateix, la utilització d'un període de trenta dies s'alinea amb el criteri objectiu i consolidat que recull l'article 20 de la Llei 7/1996, de 15 de gener, d'ordenació del comerç detallista, relatiu a la determinació del preu anterior en supòsits de reducció de preus, i així reforça la coherència de l'ordenament jurídic i la seguretat jurídica tant per a les persones consumidores i usuàries com per als operadors econòmics. De la mateixa manera, es preveu que, per a serveis amb alts índexs d'estacionalitat, s'usin com a referència els preus aplicats en el mateix període de l'any anterior, actualitzats d'acord amb l'índex de preus de consum.

La limitació dels increments de preus s'ha de mantenir vigent durant tot el temps en què persisteixin les condicions de demanda anòmla vinculades directament a la situació d'emergència, en tant que és la dita alteració extraordinària del mercat –i no únicament el moment inicial de la situació d'emergència– la que genera el risc d'increments desproporcionats i socialment injustificats dels preus. Aquest marc temporal s'ha

d'expressar de manera objectiva i concreta per garantir la seguretat jurídica de la limitació temporal, que ha de quedar reflectida en la declaració d'emergència de protecció civil que activa de manera directa la limitació o en l'acord del Consell de Ministres corresponent.

L'experiència demostra que els efectes d'una emergència sobre la mobilitat, l'accés a béns i serveis essencials o la disponibilitat de determinades infraestructures es poden prolongar en el temps més enllà de l'esdeveniment inicial, mantenint una pressió sostinguda sobre la demanda i una restricció efectiva de la capacitat d'elecció de les persones consumidores i usuàries. Limitar la vigència de la mesura a un termini fix predeterminat, desvinculat de l'evolució real de les circumstàncies esmentades, en comprometria l'eficàcia i permetria la reaparició dels mateixos efectes distorsionadors que es pretenen evitar. Per això, la vinculació temporal de la limitació de preus a la durada efectiva de la situació de demanda anòmla, prevista expressament per un acord del Consell de Ministres, es configura com una solució proporcionada, flexible i respectuosa amb el principi d'intervenció mínima i garanteix que la mesura es mantingui únicament mentre sigui estrictament necessària per a la protecció de l'interès general.

En nom de garantir que aquestes mesures no comportin una limitació de la posada al mercat de nous béns o serveis per part dels operadors econòmics, que puguin mitigar l'alteració d'oferta i demanda derivada de la situació d'emergència o força major, l'augment de preu del producte i del servei al consumidor final, fora dels límits que fixa la norma, es pot portar a terme quan estigui justificada de manera objectiva per un augment dels costos, sense que això impliqui un augment de marges per a l'operador.

Finalment, la norma cerca garantir-ne l'aplicabilitat respecte del dret de la Unió Europea i en preveu l'aplicació al sector del transport després d'un aval exprés de la Comissió Europea.

III

En aquest context, a fi de salvaguardar els drets de consumidors i usuaris, s'introdueix un nou article 20 *ter* en el text refós, amb la finalitat de limitar l'increment del preu final en contextos d'urgència, risc o necessitat de les persones consumidores. Per garantir l'efectivitat d'aquesta mesura, s'hi concreten els aspectes que s'han de precisar en l'acord del Consell de Ministres corresponent, quan la limitació no derivi directament d'una declaració d'emergència de protecció civil, i també s'hi preveu un mecanisme de rescabament dels consumidors perjudicats pels incompliments d'aquest sistema de limitació. Així mateix, s'hi modifica la lletra c de l'article 20.1 amb l'objectiu d'unificar tot el contingut normatiu relatiu a limitacions de preu en situacions d'emergència en el nou article 20 *ter*.

Finalment, es requereix l'autorització prèvia de la Comissió Europea de les limitacions de preus que puguin afectar el transport, amb vista a acreditar la compatibilitat de la mesura amb el Reglament (CE) núm. 1008/2008 del Parlament Europeu i del Consell, de 24 de setembre de 2008, sobre normes comunes per a l'explotació de serveis aeris a la Comunitat, així com amb la resta de la normativa europea aplicable en els modes de transport restants.

IV

D'altra banda, d'acord amb la jurisprudència del Tribunal Constitucional, s'han de concretar les raons que justifiquen la necessitat extraordinària i urgent d'adoptar les diferents mesures que preveu aquest Reial decret llei. Com ha declarat reiteradament aquesta jurisprudència (així, la Sentència del Tribunal Constitucional 61/2018, de 7 de juny, FJ 5), la fiscalització adequada del recurs al reial decret llei requereix l'anàlisi de dos aspectes des de la perspectiva constitucional: d'una banda, la presentació explícita i raonada dels motius que ha tingut en compte el Govern en la seva aprovació (sentències del Tribunal Constitucional 29/1982, de 31 de maig, FJ 3; 111/1983, de 2 de desembre, FJ 5, i 182/1997, de 20 d'octubre, FJ 3, i 137/2003, de 3 de juliol, FJ 4) i, d'altra banda,

l'existència d'una connexió necessària entre la situació d'urgència definida i la mesura concreta adoptada per subvenir-hi (sentències del Tribunal Constitucional 29/1982, de 31 de maig, FJ 3; 182/1997, de 20 d'octubre, FJ 3, i 137/2003, de 3 de juliol, FJ 4).

Quant a la definició de la situació d'urgència, s'ha precisat que no és necessari que aquesta definició expressa de la necessitat extraordinària i urgent l'hagi de contenir sempre el reial decret llei mateix, sinó que aquest pressupòsit cal deduir-lo igualment d'una pluralitat d'elements. L'examen de la concurrència del pressupòsit habilitador de la «necessitat extraordinària i urgent» sempre s'ha de portar a terme mitjançant la valoració conjunta de tots els factors que van determinar el Govern a dictar la disposició legal excepcional i que són, bàsicament, els que queden reflectits a l'exposició de motius de la norma i en el mateix expedient d'elaboració d'aquesta (STC 29/1982, de 31 de maig, FJ 4; 182/1997, de 28 d'octubre, FJ 4; 11/2002, de 17 de gener, FJ 4, i 137/2003, de 3 de juliol, FJ 3).

Quant a la segona dimensió del pressupòsit habilitador de la legislació d'urgència, concebuda com a connexió de sentit entre la situació de necessitat definida i les mesures que s'adopten en el reial decret llei, s'ha de considerar que el fi que justifica la legislació d'urgència no és cap altre que subvenir a «situacions concretes dels objectius governamentals que per raons difícils de preveure requereixin una acció normativa immediata en un termini més breu que el requerit per la via normal o pel procediment d'urgència per a la tramitació parlamentària de les lleis» (STC 31/2011, de 17 de març, FJ 4; 137/2011, de 14 de setembre, FJ 6, i 100/2012, de 8 de maig, FJ 8).

Així, la situació de necessitat extraordinària i urgent, que exigeix l'article 86 de la Constitució espanyola i que habilita l'aprovació de les mesures que inclou aquest Reial decret llei, deriva directament de les conseqüències inexorables que es derivarien de la seva no aprovació, que implicaria la posició de vulnerabilitat especial de les persones consumidores i usuàries davant l'increment dels preus dels béns i dels serveis necessaris per al desenvolupament de la seva vida quotidiana, sobre la base d'un sistema de fixació de preus que, certament, produeix una pujada excepcional dels preus segons el context.

La concurrència de la necessitat extraordinària i urgent que habilita el recurs al reial decret llei es fonamenta, en aquest cas, en la incidència immediata i generalitzada que el tancament temporal d'infraestructures ferroviàries essencials –en particular, la interrupció del trànsit a la línia Madrid-Andalusia– té sobre la mobilitat de la ciutadania i l'accés a serveis bàsics. Aquestes interrupcions, de caràcter sobrevingut i imprevisible, generen una restricció efectiva dels desplaçaments disponibles i concentren la demanda en modes alternatius de transport i en determinats serveis vinculats a la mobilitat, l'allotjament o la logística personal. La impossibilitat material de posposar els desplaçaments en nombrosos supòsits, unida a l'absència d'alternatives reals en un curt espai de temps, situa les persones consumidores i usuàries en una posició de vulnerabilitat especial, i amb això limita drets bàsics de la ciutadania, com el dret al lliure moviment. La necessitat d'una intervenció normativa urgent és, per tant, inajornable per evitar perjudicis econòmics irreversibles des del mateix moment en què es produeix la disrupció del servei ferroviari, garantir l'accés equitatiu a béns i serveis essencials i preservar la confiança en el funcionament correcte del mercat en situacions d'emergència, objectius que no es podrien assolir amb l'eficàcia requerida mitjançant els instruments normatius ordinaris.

La urgència d'aquesta regulació rau en la necessitat d'evitar un increment dels preus dels béns i dels serveis essencials per al desenvolupament de la vida quotidiana de les persones consumidores i usuàries, que depèn d'aquests per exercir, per exemple, el seu dret al lliure moviment, bé sigui en un context laboral, personal o de qualsevol índole.

El control més gran en la fixació de preus i la prohibició del seu increment en determinats contextos tenen els pilars en els principis d'equitat, justícia social i atenció prioritària a la vulnerabilitat que fonamenten l'Estat del benestar, i especialment urgent per a la situació actual derivada de l'accident ferroviari esdevingut a Adamuz. Per tant, no actuar de manera immediata tindria un impacte directe (o incrementaria la pèrdua de drets) en la protecció dels consumidors i usuaris, en casos d'urgència, risc o necessitat de la persona consumidora, així com el derivat d'accident, emergència tècnica, força major o altres circumstàncies sobrevingudes no imputables a les persones usuàries.

En conseqüència, per la seva finalitat i pel context d'exigència temporal en què es dicta, en aquest Reial decret llei concorren les circumstàncies de necessitat extraordinària i urgent que requereix l'article 86 de la Constitució espanyola, per implementar els canvis legislatius i reglamentaris derivats de la urgència especial que requereix satisfer la protecció de les persones consumidores i usuàries davant la pujada de preus en situacions d'emergència.

V

Aquest Reial decret llei s'adequa als principis de bona regulació que estableix l'article 129 de la Llei 39/2015, d'1 d'octubre, del procediment administratiu comú de les administracions públiques.

Així, s'adequa als principis de necessitat i eficàcia, ja que es dota d'una resposta normativa immediata i eficaç que permeti evitar perjudicis econòmics irreversibles per a les persones afectades i garantir l'accés equitatiu a béns i serveis essencials durant la vigència de l'emergència. La utilització de la figura del reial decret llei és, per tant, eficaç per als fins perseguits, per tal com aquests objectius no es podrien assolir amb l'eficàcia requerida mitjançant els instruments normatius ordinaris.

Pel que fa als principis de seguretat jurídica i proporcionalitat, aquesta norma conté la regulació imprescindible per atendre la necessitat que es pretén cobrir, de conformitat amb el que assenyala el paràgraf anterior. La limitació temporal de preus en contextos d'emergència s'ha de precisar en acords del Consell de Ministres i, excepcionalment, en la disposició transitòria única d'aquesta norma, on s'estableix, de manera concreta, l'àmbit temporal afectat. Amb això es garanteix que les limitacions que inclou la norma són les mínimes imprescindibles per garantir l'accés equitatiu a determinats béns i serveis en aquestes circumstàncies. A més, la norma és coherent amb la resta de l'ordenament jurídic, i en particular amb el text refós de la Llei general per a la defensa dels consumidors i usuaris i altres lleis complementàries, aprovat mitjançant el Reial decret legislatiu 1/2007, de 16 de novembre. Quant al principi de transparència, aquesta norma és clara pel que fa a l'exposició dels seus objectius, com també ho és la memòria d'anàlisi d'impacte normatiu amb què s'acompanya.

Finalment, respecte del principi d'eficiència, la norma no genera càrregues administratives per al compliment dels seus objectius.

VI

Aquest Reial decret llei es dicta a l'empara de la competència exclusiva atribuïda a l'Estat per les regles 1a i 13a de l'article 149.1 de la Constitució espanyola, que atribueix a l'Estat la competència exclusiva per a la regulació de les condicions bàsiques que garanteixin la igualtat de tots els espanyols en l'exercici dels drets i en el compliment dels deures constitucionals i en relació amb les bases i la coordinació de la planificació general de l'activitat econòmica.

En virtut d'això, fent ús de l'autorització que conté l'article 86 de la Constitució espanyola, a proposta del ministre de Drets Socials, Consum i Agenda 2030, i amb la deliberació prèvia del Consell de Ministres, en la reunió del dia 10 de febrer de 2026,

DISPOSO:

Article únic. Modificació del text refós de la Llei general per a la defensa dels consumidors i usuaris i altres lleis complementàries, aprovat mitjançant el Reial decret legislatiu 1/2007, de 16 de novembre.

El Reial decret legislatiu 1/2007, de 16 de novembre, pel qual s'aprova el text refós de la Llei general per a la defensa dels consumidors i usuaris i altres lleis complementàries, queda modificat de la manera següent:

U. Es modifica la lletra c) de l'apartat 1 de l'article 20, que passa a tenir el contingut següent:

«c) El preu final complet, inclosos els impostos, desglossant, si s'escau, l'import dels increments o descomptes que siguin aplicables a l'oferta i les despeses addicionals, incloses les potencials despeses de gestió, que es repercuteixin al consumidor o usuari.

En la resta dels casos en què, a causa de la naturalesa del bé o servei, no es pugui fixar amb exactitud el preu a l'oferta comercial, s'ha d'informar sobre la base de càlcul que permeti al consumidor o usuari comprovar el preu. Igualment, quan les despeses addicionals que es repercuteixin al consumidor o usuari no es puguin calcular per endavant per raons objectives, s'ha d'informar del fet que hi ha aquestes despeses addicionals i, si es coneix, el seu import estimat.

En els contractes establerts a distància o fora de l'establiment comercial, el comerciant ha de facilitar, de manera clara i comprensible, informació sobre el preu quan aquest hagi estat personalitzat sobre la base d'una presa de decisions automatitzada.

En tot cas, el preu final ofert ha de respectar la normativa reguladora de preus que sigui aplicable, si s'escau, amb referència expressa a aquesta normativa i els paràmetres utilitzats per a la fixació del preu final d'acord amb aquesta.»

Dos. S'hi introdueix un nou article 20 *ter*, amb el contingut següent:

«Article 20 ter. Limitació de l'increment del preu final en contextos d'urgència, risc o necessitat de les persones consumidores.

1. No es poden produir increments del preu final de venda dels béns i dels serveis que es determinin de conformitat amb aquest article en contextos d'urgència, risc o necessitat de les persones consumidores. A aquests efectes, s'entén per increment del preu final qualsevol preu superior al del preu màxim al qual s'hagi ofert el bé o el servei, o els béns o els serveis de naturalesa anàloga, durant els trenta dies previs a la situació sobrevinguda que deriva en la urgència, el risc o la necessitat.

Excepcionalment, en cas que el preu màxim ofert sigui superior en un cinquanta per cent al preu mitjà ofert en els trenta dies previs a la situació sobrevinguda en relació amb el mateix bé o servei, o en relació amb béns i serveis de naturalesa anàloga, el preu de referència, d'acord amb el que preveu el paràgraf anterior, és el dit preu mitjà incrementat en un cinquanta per cent.

El que disposen els paràgrafs anteriors s'ha de fer sense perjudici dels increments de preu que derivin d'un augment acreditable dels costos per a la posada al mercat del dit bé o servei, o que siguin necessaris demostrablement per a la posada al mercat de nous béns o serveis per part dels operadors econòmics, que puguin mitigar l'alteració d'oferta i demanda derivada de la situació d'emergència o força major.

En els béns i els serveis els preus dels quals tinguin un marcat caràcter estacional, es pot prendre com a referència el preu del mateix període de l'any anterior, actualitzat d'acord amb l'índex de preus de consum.

En els serveis que tinguin tarifes o preus regulats, o que estiguin subjectes a contractes entre l'operador i l'Administració pública, en no fixar-se aquests lliurement per l'operador, es considera que es compleix la condició de no increment de preu per part de l'operador.

2. El que preveu l'apartat anterior és aplicable després de la declaració de zona afectada greument per una emergència de protecció civil que regula la Llei 17/2015, de 9 de juliol, del Sistema Nacional de Protecció Civil. Addicionalment, el que preveu l'apartat anterior també és aplicable en contextos d'urgència, risc o necessitat de les persones consumidores derivats d'accident, emergència tècnica,

força major o altres circumstàncies sobrevingudes no imputables a les persones usuàries i que alterin la situació d'oferta i demanda de manera excepcional, que es determinin en cada cas mitjançant un acord del Consell de Ministres.

L'acord corresponent ha de precisar la data d'inici i final de la mesura, els béns o els serveis afectats i la referència aplicable per a la limitació de preus dels béns o dels serveis coberts per aquesta de conformitat amb les bases que estableix l'apartat primer. Així mateix, l'acord esmentat pot establir, per part dels comercialitzadors afectats per aquesta limitació, l'obligació de facilitar informació al consumidor o usuari, en l'oferta comercial, del preu mitjà i màxim al qual s'hagi ofert el bé o el servei, almenys, en els trenta dies previs a l'oferta. Aquesta obligació d'informació és aplicable durant la vigència de la mesura o, si s'escau, durant el període addicional que estableixi expressament l'acord corresponent.

3. L'incompliment de les obligacions que preveu aquest article dona dret al consumidor o usuari a la devolució automàtica de qualsevol quantitat cobrada en excés sobre el preu màxim aplicable, sense perjudici del règim sancionador que hi sigui aplicable.»

Disposició addicional primera. *Subjecció a la normativa de transport de la Unió Europea.*

Les mesures que recull aquest Reial decret llei que puguin afectar la llibertat de preus del transport aeri o d'altres modalitats de transport a les quals també sigui aplicable aquest principi o que incorporin mecanismes específics per a la fixació de preus en la normativa de la Unió Europea no són aplicables fins que no es disposi de l'autorització expressa per a això de la Comissió Europea.

Disposició addicional segona. *Aplicació als serveis afectats per l'accident ferroviari d'Adamuz (Còrdova).*

El que preveu l'article 20 *ter* del text refós de la Llei general per a la defensa dels consumidors i usuaris i altres lleis complementàries, aprovat mitjançant el Reial decret legislatiu 1/2007, de 16 de novembre, és aplicable als serveis afectats per l'accident ferroviari d'Adamuz (Còrdova) identificat a l'article 1 del Reial decret llei 1/2026, de 27 de gener, d'ajudes a les víctimes de l'accident ferroviari d'Adamuz (Còrdova) i Gelida (Barcelona), així com a les connexions ferroviàries Madrid-Màlaga i Madrid-Huelva que continuïn suspeses com a conseqüència de l'accident d'Adamuz.

Disposició transitòria única. *Vigència de determinades mesures.*

El que estableix la disposició addicional segona és aplicable des de l'entrada en vigor d'aquest Reial decret llei fins al 18 de febrer de 2026. Aquest termini es pot prorrogar, en cas de ser necessari, mitjançant un acord del Consell de Ministres.

Disposició final primera. *Títols competencials.*

Aquest Reial decret llei es dicta a l'empara del que disposa l'article 149.1.1a i 13a de la Constitució espanyola, que atribueix a l'Estat la competència exclusiva per regular les condicions bàsiques que garanteixin la igualtat de tots els espanyols en l'exercici dels drets i en el compliment dels deures constitucionals i les bases i la coordinació de la planificació general de l'activitat econòmica.

Disposició final segona. *Desplegament reglamentari i execució.*

S'habilita el Govern per dictar totes les disposicions que siguin necessàries per al desplegament i l'execució del que disposa aquest Reial decret llei.

Disposició final tercera. *Entrada en vigor.*

Aquest Reial decret llei entra en vigor el mateix dia de la publicació al «Butlletí Oficial de l'Estat».

10 de febrer de 2026.

FELIPE R.

El president del Govern,
PEDRO SÁNCHEZ PÉREZ-CASTEJÓN